

Να φυλάξουμε γνήσια τις εντολές του Χριστού

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

«Φωτισθέντες, αδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καί φθάσαντες τό μέσον τῆς ἐορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλάξωμεν τάς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ· ἵνα ἄξιοι γενώμεθα καί τήν Ἀνάληψιν ἐορτάσαι καί τῆς παρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος» (Δοξαστικό αἰνῶν Μεσοπεντηκοστής).

(Αφού φωτιστήκαμε, αδέλφια, από την [Ανάσταση](#) του **Σωτήρος Χριστού** και φθάσαμε το μέσο της Δεσποτικής αυτής εορτής, ας φυλάξουμε αληθινά τις εντολές του Θεού. Κι αυτό για να γίνουμε ἄξιοι να εορτάσουμε και την Ανάληψη και να δεχτούμε την παρουσία του Αγίου Πνεύματος).

Κατά τον ἅγιο υμνογράφο η Ανάσταση του Κυρίου αποτελεί το γεγονός που ἔφερε το φως του **Θεοῦ** στην ύπαρξη του ανθρώπου. Ο άνθρωπος λόγω της πτώσεώς του στην αμαρτία ἔχασε την κοινωνία του με τον Θεό, ὁπότε η δόξα και το φως του από τη σχέση του με Αυτόν χάθηκαν – ο ζόφος και η σκοτεινιά των παθῶν του τον περιέβαλαν με τρόπο τραγικό. Ο θρήνος του Αδάμ, ὅπως τον αποδίδει η **Εκκλησία** μας την Κυριακή της Τυρινῆς, εκφράζει τη θλιβερή αυτή πραγματικότητα. Ο

ερχομός του **Υιού του Θεού** ως ανθρώπου στον κόσμο, η ενανθρώπησή Του ήταν εκείνη που ανακεφαλαίωσε τα πάντα – όλα μπήκαν στη θέση τους: ο **Κύριος** ήρε την αμαρτία του κόσμου, την κατήργησε επί του Σταυρού, θανάτωσε τον θάνατο και με την Ανάστασή Του έδειξε με τον πιο περίτρανο τρόπο ότι έκτοτε «ή ζωή κυριεύει» και το φως του Θεού είναι αυτό που πλημμυρίζει και πάλι τα σύμπαντα. «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια».

Μετά την **Ανάσταση του Κυρίου** ο ήλιος λάμπει διαρκώς, ο άνθρωπος και σύμπασα η φύση βρίσκονται αδιάκοπα κάτω από τις ευεργετικές ακτίνες Του, το σκοτάδι έχει διαλυθεί. Με μία βεβαίως προϋπόθεση: ο άνθρωπος να θ έ λ ε ι τον Χριστό στη ζωή του. Αυτή είναι η μεγαλωσύνη του Θεού μας: ενώ είναι παντοδύναμος και τίποτε δεν μπορεί να αντισταθεί στο θέλημά Του, ο ίδιος περιορίζεται, ζητώντας την ελεύθερη υπακοή του κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Αυτού πλάσματός Του. Η πίστη δηλαδή του ανθρώπου είναι η αναγκαία συνθήκη, καθώς λέμε, για να εισρεύσει όλος ο πλούτος της θεότητας στην ύπαρξή του, γεγονός που αναδεικνύει την αξία της ελευθερίας στον άνθρωπο. Για να το πούμε με μία εικόνα: ο ήλιος έχει προβάλει με τη μεγαλύτερη δυνατή λαμπρότητα, αλλά πρέπει ο άνθρωπος να ανοίξει τα μάτια του για να δει την ομορφιά του φωτός. Ο Θεός μας δεν εκβιάζει τον άνθρωπο.

Η «συνθήκη» της πίστεως για τον άνθρωπο είναι η συμμετοχή του στον **Σταυρό του Κυρίου**. Όταν λέμε ότι ο άνθρωπος πιστεύει στον Χριστό σημαίνει ότι αποδέχεται τον λόγο Του ως την οδό της ζωής του – η πίστη ως γνωστόν στον χριστιανισμό δεν έχει τον χαρακτήρα μιας θεωρητικής απλώς αποδοχής. Κι είναι σταυρός για τον άνθρωπο η ακολουθία του Χριστού με βάση τις εντολές Του, γιατί καλείται ο άνθρωπος να «σταυρώσει» τη λογική του ως το απόλυτο κριτήριό του, να αγωνιστεί κατά των ψεκτών παθών του, του εγωισμού και της υπερηφάνειας του πάνω από όλα που τον έλκουν και τον δένουν γοητευτικά με τον πεσμένο κόσμο της αμαρτίας, να προσανατολίζεται διαρκώς χωρίς καμία διακοπή στην αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπό του, κυρίως δε τον θεωρούμενο εχθρό του – η αγάπη προς τον εχθρό είναι το πιο καθοριστικό στοιχείο της χριστιανικότητας κάποιου. Έτσι σταυρός και ανάσταση συνυπάρχουν στον πιστό άνθρωπο, οπότε και η χαρά και το φως της ανάστασης περνάνε μέσα από τις οδύνες του σταυρώματος των παθών. «Ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ».

Για τον άγιο υμνογράφο λοιπόν, επανερχόμενοι στο τροπάριο, ο φωτισμός από την Ανάσταση έρχεται στον βαθμό που ο πιστός βρίσκεται σε μία διαρκή ένταση για να είναι πάνω στις εντολές του **Κυρίου**. Και τι τονίζει; Πρέπει να συνεχίσει ο πιστός να «φυλάει γνήσια τις εντολές του Χριστού, αν θέλει με τρόπο άξιο να εορτάσει

και την Ανάληψη Εκείνου και τον ερχομό εν δόξη του Αγίου Πνεύματος». Είναι πολύ σημαντικός ο λόγος του. Γιατί τονίζει ότι η εορτή στην **Εκκλησία**, ιδίως δε μία Δεσποτική εορτή, απαιτεί αυξημένες προϋποθέσεις. Δεν μπορεί κανείς «είκῃ καί ὡς ἔτυχε» ὅπως λέμε, να ἔλθει στην **Εκκλησία** μία γιορτινή ημέρα και απλῶς να παρακαθήσει στα λεγόμενα και ακουόμενα. Κάτι τέτοιο απάδει προς τη γνήσια χριστιανική πίστη κι ἴσως αυτό να συνιστά και την τραγωδία ημῶν των περισσοτέρων θεωρουμένων χριστιανῶν. Ο υμνογράφος λοιπόν μάς βοηθάει: γιορτάζουμε σωστά την εορτή, όταν εἴμαστε στο ἀνοιγμα του εαυτοῦ μας ἀπέναντι στον Θεό και στον συνάνθρωπο. Διαφορετικά, παραμένουμε «αδιάβροχοι» στη χάρη του Θεοῦ, γι' αυτό και παρατηρεῖται το φαινόμενο να μπαίνουμε στην Εκκλησία και να εξερχόμαστε ἀπὸ αὐτὴν το ἴδιο – ξένοι μπήκαμε ξένοι βγήκαμε.

Η **Ανάληψη** και η **Πεντηκοστή** ζητάει ανθρώπους συγγενείς προς το πνεύμα τους. Ἐνας εἶναι ο τρόπος που μας καθιστά «συγγενείς» προς τον Χριστό: η τήρηση των αγίων Του εντολῶν, που ενεργοποιεῖ το ἑνδυμα του αγίου βαπτίσματος. Και ἑνδυμα εἶναι ο ἴδιος ο Χριστός! Κι ἀμέσως καταλαβαίνουμε ὅτι η κάθε εορτή, ιδίως η μεγάλη, λαμπρύνει στο ἀνώτερο δυνατό την εν Χριστῷ ὑπαρξή μας. Ο Χριστός λάμπει μέσω ημῶν!

Πηγή: pemptousia.gr/ Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπάρκης
pgdorbas.blogspot.com